

LA BALMA

(LA TRADICIÓ ORAL TAMBÉ HI COMPTA)

Les colles de segadors que baixaven per aquestes contrades, després seguien segant pel nord de la província de Castelló, fins i tot, algunes passaven a l'Aragó.

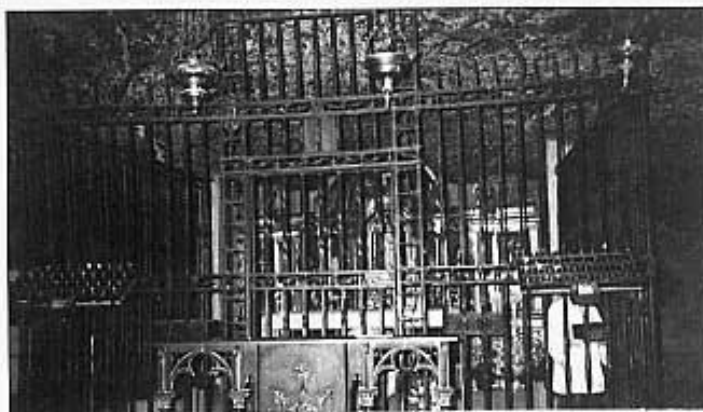
Una d'aquestes colles, de camí vers Alcanyís, va passar pel santuari de la Balma. Tots plegats es postraren als peus de la Mare de Déu demanant-li sort en el treball que cercaven i salut per a la família que havien deixat enrera, tot acceptant amb humilitat la voluntat divina.

No tenien res per continuar el viatge i dins la reixa on era la Verge hi havia monedes que, de tant en tant, li llençaven

els devots que la visitaven. El capellà les recollia per a dedicar-les al manteniment de l'església.

Pel pensament d'un dels segadors va passar la idea d'agafar-ne unes quantes, les necessàries i tornar-li-les acabada la sega en tornar a casa amb els guanys. Impulsat per una força estranya que sortia del més pregon del seu ésser, en complença amb la seva consciència, no va dubtar gens ni mica i es va proveir de la plata necessària.

La sega fou tot un èxit, guayaren més del previst. Al retorn tornaren a la Balma i agenollats estant, el qui les

Reixa de la Balma

agafà allargà la mà per tornar-li les monedes, però, agraït com estava, en va llençar moltes més que se'n va endur.

Esbalaït es quedà en no poder treure el braç per la reixa, no encertava la causa per més que es trencava la closca. De sobte s'il·luminà el seu ànim, com si la Verge li

parlés, agafà de bell nou les monedes que li havia llençat de més i, llavors, pugué treure el braç.

Tots els companys de sega van quedar-se emmiravellats, és a dir, es van veure els mateixos, ja per sempre, devots de la Verge de la Balma.

B. Barberà.

CERCANT FEINA

(ANÈCDOTA CONTADA PER UN DELS PROTAGONISTES)

Baixaven dins d'un carro dos masovers d'aquest terme per la carretera d'Albocàsser, anaven xerrant de la feina. Es queixaven perquè no havien trobat segadors i ho tenien tot sec i a punt per a segar.

Del terme de Culla baixaven uns segadors a córrer la sega, capficats perquè no sabien si trobarien feina i on. Des d'Albocàsser a les Coves marxaven a peu per carreranyes i dreces escurçant així el trajecte, puix el capvespre anava

deixant pas a la foscor de la nit.

De cop i volta, ja de nit, es trobaren ben a prop del carro. Afavorits pel lleuger ventet que bufava van assabentar-se'n de tot. No s'ho pensaren dues vegades, allargant el pas prompte van abastar l'esmentat carro. Després de saludar-se, els segadors van explicar-los a què baixaven.

Els camperols, prou sovint, han romàs menyspreats pels que es creuen més saberuts, però mai han estat beneïts, ans bé

a l'inrevés. Són sorruts però no solen mancar de sorna i d'urc. Sempre han sabut desempallegarse prou bé de qualsevol entrebanc.

Els masovers, en lloc de dir-los la veritat, els van dir que podien sopar i dormir al mas aquella nit, a l'endemà segarien i mentrestant ells passejarien les finques i veurien si les messes estaven a punt per continuar-hi.

Això no era més que una excusa, un pretext per esbrinar com segaven. Abans d'acabar la

jornada i com que van veure que treballaven bé i en feien tros, els van dir que ja estava tot sec.

"Treballarem força dies car entre tots dos pagesos tenien prou finques. Quedarem molt contents per ambdues parts. Durant molts anys segàrem per als mateixos llauradors".

El segador que m'ho contava, a hores d'ara, vell com és, encara fruïa contant-m'ho.

B. Barberà.